

PHẦN 19

Lâm hơi bất ngờ khi thấy bà Trinh ngồi chễm chệ trong phòng khách nhà mẹ mình. Anh chào bà rồi hỏi:

- Cô tìm mẹ cháu có chuyện gì?

Bà Trinh gật đầu, Lâm hỏi tới:

- Chắc không phải chuyện của ba cháu chứ?

Bà Trinh ngập ngừng:

- Đương nhiên là không phải. Cô đã thề không bao giờ xen vào chuyện của ba mà. Đạo này ba mà làm gì ở nhà? Đã thích ứng với cuộc sống tự do chưa?

Lâm đáp:

- Ba cháu đã thích ứng với tự do từ khi ký vào đơn ly dị.

- Thế ba mẹ mà gặp nhau chưa?

Lâm chưa trả lời thì đã nghe tiếng mẹ vừa lạnh vừa ác:

- Gặp để làm gì? Để khoe vết chém năm xưa ông tặng tôi thành sẹo sâu hay cạn hả?

Bà Trinh xởi lời:

- Chuyện cũ qua rồi. Không là vợ chồng cũng là bạn bè được. Chẳng lẽ mẹ vẫn còn giận.

- Chuyện cũ qua rồi. Không là vợ chồng cũng là bạn bè được. Chẳng lẽ mẹ vẫn còn giận ba thằng Lâm?

Bà Tuyên nhấn mạnh:

- Không phải giận mà là hận. Tôi hận cả họ nhà chị. Sao? Chị ghé để cầu cạnh gì tôi đây?

Bà Trinh im lặng một chút sau mới nói:

- Tôi muốn hỏi mẹ về chuyện mẹ đã kể cho thằng Phước nghe. Tôi muốn biết hư thật thế nào.

Bà Tuyên dài giọng:

- Thì ra là thế! Chị muốn biết về đứa con rơi của anh Thuận chứ gì? Không ngờ chị lại tin chuyện vợ vẫn đó. Trước đây cả nhà chị cho rằng tôi là thứ bỏ đi, không đáng tin mà.

Phớt lờ trước những lời mĩa mai của bà Tuyên, bà Trinh hạ mình:

- Tôi không muốn nhắc lại chuyện cũ. Mẹ biết gì làm ơn nói cho tôi nghe với!

Bà Tuyên xua tay:

- Không khéo ông Thuận sẽ trách tôi đâm bị thóc, chọc bị gạo thì khổ thân.

Bà Trinh liếm môi:

- Tôi không để ông nghi ngờ mẹ đâu!

Rồi bà lấp bắp:

- Vậy là... là có thật hả?

Bà Tuyên mím đôi môi mỏng:

- Chị phải biết chồng mình là người thế nào chứ. Ông ta rất hào phóng gieo rắc tình yêu của mình. Gặp mảnh đất màu mỡ phù hợp dĩ nhiên sẽ đâm hoa kết trái. Cuối cùng ông Thuận cũng có được một đứa con như mong đợi. Một đứa con của tình yêu như người ta vẫn nói. Tiếc rằng đó là một đứa con gái chứ không phải con trai để nối dõi tông đường.

Bà Trinh mặt bình tĩnh:

- Chắc gì nó là con của anh?

Bà Tuyên cười thâm độc:

- Chuyện đó thì anh phải rõ hơn chị chứ!

Lâm im lặng nghe mẹ và cô mình trò chuyện, nhưng trong thâm tâm, anh có linh tính chuyện này liên quan đến bà Ngọc Diệp. Lẽ nào bà ấy và dượng Thuận đã có chung một đứa con gái? Nếu đúng thì cô bé ấy bây giờ đang ở đâu?

Bà Trinh cũng đặt câu hỏi y như Lâm:

- Con bé ấy bây giờ đang ở đâu?

Bà Tuyên vênh váo:

- Ở trong thành phố này.

Bà Trinh mím môi:

- Mẹ nó là ai thế?

- Ngọc Diệp! Chị đã từng nghe tên này rồi chứ?

Mặt bà Trinh trắng bệch:

- Nó... nó đã trở về rồi à?

- Vâng!

Bà Trinh tức tối:

- Tại sao không ở bên luôn mà dẫn con nhỏ về? Bộ nó nghĩ lần này tôi cũng sẽ năn nỉ nó buông tha chồng tôi như trước kia sao? Hừ! Ở xứ người chắc sống không nổi nên mới về Việt Nam để kiếm chác đây.

Cười thật nhẹ, bà Tuyên nói:

- Lúc nào chị cũng đánh giá đôi thủ quá thấp. Ngọc Diệp về Việt Nam là để đưa đứa con chung của hai người theo mình.

Tim Lâm bỗng đập thình thịch khi nghĩ tới Minh Thi. Dường như mẹ anh vừa đề cập tới cô bé thì phải.

Bà Trinh ngập ngừng:

- Vậy lâu nay con nhỏ ở đây với ai?

- Ở với dì ruột của nó...

Lâm buột miệng:

- Mẹ muốn nói Minh Thi hả?

Bà Tuyên phớt lờ câu Lâm hỏi, bà tiếp tục nói:

- Ông Thuần rất thương con bé và dĩ nhiên bằng bất cứ giá nào cũng sẽ giữ nó lại. Hà! Xem ra Ngọc Diệp khá cao tay ả. Cô ta đánh đúng vào nỗi khao khát lâu nay của ông Thuần và độc ác mang giọt máu duy nhất của ông ta đi.

Nhìn xoáy vào mắt bà Trinh, bà Tuyên hạ giọng:

- Tôi dám cá một ăn mười là ông Thuần sẽ giữ con bé lại. Mẹ con chị liệu mà lo cái chỗ đứng của mình đi, không khéo cái gia tài ấy sẽ đổi chủ.

Mặt bà Trinh đanh lại trông vừa xấu xí vừa già nua:

- Tôi không cho phép ông làm chuyện đó!

Bà Tuyên khuyến khích thật vô tư:

- Tôi cũng nghĩ vậy. Nhưng bằng cách nào đây? Phải chi chị có phép thần thông biến hóa làm con nhãi ranh ấy... triệt tiêu khỏi cõi đời này thì vị trí của chị và thằng Phước mới vĩnh viễn bền vững.

Bà Trinh lảm bảm:

- Cho nó biến mất khỏi cõi đời này à? Ý hay đó!

Bà Tuyên bật cười:

- Tôi đùa mà hay nỗi gì...

Lâm hoang mang nhìn hai người. Nếu con gái của ông Thuần đúng là Minh Thi thì rõ ràng anh và cô bé vô duyên.

Ông Thuần là người anh căm thù, khinh bỉ, làm sao anh có thể chấp nhận tình yêu với con gái ông ta được?

Bất giác Lâm nhớ hai câu Kiều:

"Tức thay duyên Tấn phận Tần

Chưa quen đã lạ chưa gần đã xa"

Anh và Minh Thi chắc phải chia xa, cô bé nên theo bà Điệp thì hơn. Dù đau đớn, buồn phiền, nhưng Lâm sẽ chịu được, chớ anh không thể chấp nhận một cô gái anh yêu lại là con của người anh ghét nhất. Người đang lợi dụng sự tù tội của ba anh để chiếm gần hết số cổ phần trong công ty mà ba anh đã bỏ bao tâm sức để tạo dựng.

Càng nghĩ anh càng thấy khó tha thứ cho ông Thuần. Rốt cuộc cả Minh Thi lẫn anh đều là nạn nhân của chính ba mẹ mình. Ý tưởng sẽ gặp Thi để năn nỉ cô ở lại bỗng trôi tuột đi. Lâm nghe tim mình nhức nhối vì tình yêu lẫn hận thù.

Giọng bà Trinh vang lên cắt ngang suy nghĩ của Lâm:

- Cô về ghen! Bảo ba mày chủ nhật lại ăn cơm với nội. Bữa nay nội về với cô Tiên rồi chớ không ở bên cô nữa.

Lâm nhát gừng:

- Con sẽ báo, còn đi hay không là do ba quyết định.

Đợi bà Trinh khuất sau cửa, bà Tuyên hỏi ngay:

- Tìm mẹ làm gì? Con cần tiền xài vật à?

Lâm gằn:

- Không! Con muốn biết con gái ông Thuần là ai?

Bà Tuyên nhỏ nhẹ:

- Lúc này con đoán đúng rồi đó. Con bé là con của Ngọc Điệp. Vì muốn đi Mỹ để đoàn tụ với chồng và có cuộc sống đầy đủ hơn về vật chất, Ngọc Điệp đã cho chị mình đưa con gái chưa tròn tháng tuổi thay vì đem nó giao lại cho ba ruột.

Nhếch môi, bà Tuyên nói:

- Cũng như mẹ, Ngọc Điệp muốn làm cho ông Thuần đau đớn, khổ sở. Cô ta thật độc khi ăn cắp của ông Thuần đứa con của hai người. Đứa con mà với vợ và hàng tá nhân tình, ông ta khát khao nhưng không có được. Hà! Phen này thì có phim hay để coi rồi. Minh Thi sẽ theo Ngọc Điệp sang Mỹ, ông Thuần vừa sung sướng khi biết mình có được một mụn con đã phải đau khổ nhìn nó vượt khỏi tay mình. Mụ Trinh và thằng Phước sẽ phát điên lên vì quyền lợi. Biết đâu trong cơn điên của mẹ con mụ kỳ tích sẽ xuất hiện.

Lâm nhú mày:

- Mẹ nói kỳ tích gì?

Búng móng tay nghe tróc tróc, bà giả lả:

- Mẹ nói tào lao vậy mà.

Nhìn Lâm, bà tò mò:

- Sao con lại quan tâm tới con nhỏ đó nhỉ?

Lâm liếm môi:

- Minh Thi là em bạn con mà.

Bà Tuyên xua tay:

- Đó không phải là lý do chính. Nó là con của ông Thuận, người con căm ghét nhất. Con có thể yêu nó sao?

Lâm chối phắt:

- Con chưa bao giờ yêu cả, huống chi với Minh Thi.

Lâm lại đầu trần những điều muốn nói, muốn trách móc. Suy cho cùng anh và Minh Thi đâu có lỗi gì, tại sao đến nông nỗi này?

Thấy anh ôm đầu, bà Tuyên nhỏ nhẹ.

- Con yêu Minh Thi phải không?

Lâm gạt phắt đi:

- Mẹ đừng hỏi nhiều nữa! Với con, sự nghiệp là trên hết. Con không muốn yêu đương vào lúc này. Tuần sau con chính thức vào làm ở công ty xuất khẩu Phong Lan. Nhất định con sẽ lấy lại những gì của ba trước kia.

Bà Tuyên mĩa mai:

- Con cũng nhiều tham vọng như ba con hồi trước. Nếu vì Minh Thi, con nên nhượng bộ Ông Thuận.

- Mẹ nói gì lạ vậy? Sớm muộn gì cô ta cũng sẽ đi. Dù Thi ở lại, cũng không liên quan tới con.

Bà Tuyên châm chọc:

- Thật thế à? Thi đòi ở lại, nó vì con.

Lâm thẳng thốt:

- Sao mẹ biết?

Giọng bà Tuyên trầm hẳn xuống:

- Ngọc Diệp nói. Bà ta tới đây mang vốn mẹ.

- Mang vốn về chuyện gì?

- Ngọc Diệp cho rằng vì con mà Minh Thi trở nên lì lợm, dám chống lại ý của ba mẹ nó, tức là ý của chị gái và anh rể Ngọc Diệp. Giờ thì mẹ có thể an tâm nói với bà ta rằng: "Con trai tôi chả xem con gái bà ra gì. Nếu có, cũng chỉ là đùa chơi... "

Lâm nghiêm mặt:

- Xin mẹ đừng nói gì hết. Con không thích làm tổn thương người khác.

Bà Tuyên gắt gỏng:

- Thế bà Diệp đã làm tổn thương mẹ thì sao?

Lâm bực dọc:

- Đó không phải là làm tổn thương...

- Vậy là cái gì? Hừ! Mà luôn bênh người ngoài, không coi mẹ ruột ra gì cả...

Lâm khổ sở nghe mẹ cà kê kể lể. Cuối cùng anh lên tiếng:

- Mẹ cứ thế này, trách sao con không tới thăm. Con về đây.

Không đợi bà nói thêm lời nào, Lâm dẫn gót nhảy lên xe phóng đi. Gió đêm làm anh dịu bớt sự nóng nảy trong lòng, nhưng không làm anh vui sự nặng nề đang đè lên đôi vai. Rõ ràng càng ngày khoảng cách giữa anh và mẹ rồi giữa anh và Minh Thi càng rộng lớn. Với mẹ, thì lâu nay đã thế. Chỉ với Minh Thi, Lâm mới phân vân, khổ sở. Anh như đang đứng trước ngã ba sông mênh mông sóng nước, mà rẽ về hướng nào cũng là nơi vô định.

Trước đây Lâm luôn tin tưởng mình sẽ vượt qua hàng rào cản của gia đình Minh Thi. Bây giờ chính anh lại lập một bức tường xung quanh trái tim của mình.

Lúc này trước mặt mẹ, anh cố giữ vẻ bình thản khi biết Minh Thi là con của ông Thuần, giờ đây chỉ còn lại anh và con đường trước mặt, anh đâu cần đóng kịch nữa. Anh yêu Minh Thi nhưng không chấp nhận việc cô là con ông Thuần. Minh Thi yêu anh nhưng lại phân vân trước việc đi ở. Thật ra hai người yêu nhau tới mức độ nào? Đã thật sự hiểu nhau chưa hay tình yêu mới chỉ là cảm giác nhớ buồn khi vắng nhau?

Có đúng là Minh Thi quyết định ở lại vì anh không? Nếu đúng vậy, sao cô không tìm đến để giải thích với anh chứ?

Lâm chột nhếch môi. Dầu Thi có giải thích, có ở lại vì anh đi chẳng nữa mọi việc cũng đã thay đổi cả rồi. Anh không thể, anh không thể. Nghĩ tới ba mình, Lâm càng khổ sở hơn khi tin chắc rằng ông sẽ là người đầu tiên ngăn anh và Minh Thi.

Chạy lòng vòng ngoài phố rồi cũng tới lúc về nhà. Anh hơi ngạc nhiên khi thấy ba mình đang ngồi ngoài phòng khách với điều thuốc hút trên tay.

Nhìn những thứ còn nằm trên bàn, anh hỏi:

- Ba có khách à?

Ông Tuấn phà khói:

- Khách của con. Người ta chờ lâu quá nên xin phép về rồi.

Lâm ngập ngừng:

- Ai vậy ba?

Ông Tuấn gạt thuốc vào gạt tàn:

- Con bé Minh Thi... Dễ thương đấy chứ. Con có mắt tinh đời lắm.

Thấy Lâm nhú mày lặng thinh, ông Tuấn nói tiếp:

- Tình yêu và hạnh phúc của mình do mình chọn và tạo nên. Nhưng nếu không biết trân trọng, giữ gìn, nó sẽ tan vỡ vì cả hai đều rất mong manh. Ngày xưa ba rất hãnh diện khi cưới được mẹ con. Tiếc là ba quá tự cao xem thường vợ mình, không biết nâng niu cái mình có, nên mới dẫn tới việc đổ vỡ hôm nay. Ba hy vọng con tránh lối mòn ba đã đi qua.

Lâm chậm chạp nói:

- Con hiểu rồi. Nhưng ba ơi! Giữa con và Minh Thi chỉ là quen biết bình thường thôi.

Ông Tuấn chắc lưỡi:

- Nếu thế thì thật đáng tiếc. Cô bé ấy đã tới tận nhà tìm, sao con không tăng tốc, biến cái bình thường thành cái không bình thường nhỉ? Ba nghe dì Bạch con nói con quậy lắm mà, lẽ nào với Minh Thi con lại yếu bóng vía?

Lâm bồng nói:

- Ba không biết đâu, Minh Thi sẽ đi Mỹ trong năm nay.

Ông Tuấn nhướng mày:

- Con không đủ sức giữ con nhỏ lại à?

Lâm kiêu căng:

- Con không muốn.

Ông Tuấn có vẻ khiêu khích:

- Không muốn hay không thể?

Lâm nổi cơn tự ái:

- Con trai ba đâu đến nỗi nào. Bằng chứng là Minh Thi đã phải tới tìm con.

- Nếu con lấy đó làm hãnh diện thì có hơi tệ đấy. Minh Thi rất thành thật, con bé đã kể cho ba nghe lý do nó đến đây. Ba nghĩ hai đứa nên ngồi lại với

nhau để giải tỏa những ám ức bấy lâu nay. Có được một người như Minh Thi đời con sẽ bớt tẻ nhạt.

Lâm tò mò:

- Cô ấy đã nói gì với ba? Sao ba có vẻ có cảm tình quá vậy?

Ông Tuấn dựa lưng vào salon, mắt mơ màng:

- Hai bác cháu nói nhiều lắm. Con bé kể chuyện gia đình nó, kể chuyện phụ mẹ nấu phở, chuyện học hành. Còn ba thì kể chuyện trong tù.

Lâm nghếch mặt:

- Kể chuyện trong tù? Chuyện này con còn chưa được nghe nữa là...

Ông Tuấn bình thản nói:

- Tại con đâu có ý muốn nghe, trong khi Minh Thi lại quan tâm muốn biết. Dù mới gặp một lần, nhưng ba thấy hợp với con bé lắm.

Lâm buột miệng:

- Tại ba chưa biết đó thôi.

- Biết về chuyện gì?

Lâm vội lắc đầu:

- Không! Không có gì hết!

Ông Tuấn nhìn Lâm đăm đăm rồi truyền lệnh:

- Ngày mai đi ăn phở với ba! Ba đã hứa với Minh Thi.

Lâm ngần ngại:

- Ngày mai con bận rồi.

- Vậy chừng nào con mới tìm Minh Thi?

- Con chưa biết! Đạo này con phải tập trung nghiên cứu hồ sơ để khi công ty không gặp rắc rối, con không muốn bị phân tâm vì bất cứ cuộc hẹn nào.

Ông Tuấn gật gù:

- Nghe hay lắm! Nhưng nếu vịn vào công việc để trốn tránh thì thiếu bản lĩnh đàn ông. Con thua Minh Thi ở chỗ không dám đối diện với thực tế.

Lâm mệt mỏi ôm đầu:

- Ba không biết con đang nghĩ gì đâu. Đáng sợ nhất là phải đối diện với chính mình đây! Con đã hiểu ra rằng yêu một người cũng có nghĩa là yêu cả dòng họ cô ta. Trái tim con bé lắm, đã vậy còn nhiều sân si, con không rộng lượng để yêu như thế.

Ông Tuấn điềm đạm nói:

- Nhưng con ghét ai trong gia đình Minh Thi?

Lâm mím môi:

- Ba cô bé. Con hận ông!

Dứt lời, Lâm đứng dậy bước về phòng. Ngả mình xuống giường, anh nhắm mắt cố đừng nghĩ tới Thi. Với anh, cô bé chưa là gì cả. Một nụ hôn nồng nàn cũng không, thì lo gì chuyện khó quên. Trong đời mình, Lâm đã quên biết bao nhiêu người rồi, giờ thêm một người nữa thì sao?

Với tay mở nhạc, Lâm chìm đi trong giọng ca mượt mà của Hồng Nhung.

"Cho em một người, một ngày thôi. Một ngày không khắc khoải đợi chờ"

Lâm chợt nhoi nhói khi nhớ Thi rất thích ca khúc anh đang nghe. Giờ này chắc Minh Thi đang chờ điện thoại của anh. Nhưng nhất định anh sẽ không gọi cô, anh sẽ không bao giờ gọi cho cô nữa.